

Motýl léta, podzimu, zimy a epochy životní – dlouhozobka svízelová

S manželkou velmi často procházíme strakonické Rennerovy sady. Ne, že bychom zde hledali dech přírody. Nebo potřebu rejdit mezi městskými dětmi, výletníky či sportovci. Ale prostě přes park musíme. Do prácičky a do úřadu. Za každého počasí, v různou roční dobu. Po mnoho let. A míváme

záhony květnaté zeleně táhnoucí se v blízkosti prodejny COOP. Květy vysazených bylin jsou lákavé. Zvláště v době, kdy to již květena domácí vzdala. Chřadla, uhnula, nebo se zatáhla do cibulek na rok příští. A na těch květech bývá mnohdy k zastížení různý hmyzí život. Pozoroval jsem zde při podzimu roku 2023 několik druhů blanokřídlých. Snad jen namátkou a vědomostmi dostupnými mohu zmínit drobné dřevobytky rodu *Heriades*, dravého, z ničeho nic přepadávajícího květoliba včelího, nebo šikovního čmeláka zemního. A mezi tím se vyskytne malý kolibřík. Tedy

motýl, kterého mnozí lidé za kolibříka považují. Jedná se o dlouhozobku svízelovou (*Macroglossum stellatarum*). Tvor, který je v přírodovědných kruzích zařazen mezi lišaje. Kdo jej pozoruje pozorně, všimne si, jak šikovně tento letec prolétá nad (nebo mezi) květy a vysunuje dlouhý, několikacentimetrový sosák nořící se do lůna květu a poskytující mu kapičku rostlinné, energetické many.

Pozoruji jej ve městě často. Jednou na místě, které jsem zmínil. Jindy při květnatém pásu u řeky Otavy u Pětikolského jezu. Často i u nás doma zalétne na pozdní balkónové květy. Bývá k vidění i na hřbitově u kostela sv. Václava.

A jak se mně stalo již po několikáté, vídám ho i na pobočce Šmidingerovy knihovny Za Parkem. Nalézá se mezi knihami, malými, velkými, mladými nebo starými čtenáři, kteří zde přišli najít klid, čtení, dětskou útulnu nebo povídání o literatuře. Nikdo jej neruší. Zde bývá k zastížení jako tvor klidný, zimující. Je to také příležitost si dlouhozobku v klidu vyfotit. Neboť, kdo ji zná, ví, že tento motýl neposedí. Nejčastěji na snímku zůstane rozmazané tělíčko s tmavým zadečkem a bílými skvrnami.

A tak, když jsem se účastnil překopávky příručního knihovnického skladu v lednu 2024, na tohoto motýla jsem zde narazil. Pofofroval si, na podstrčený můj prst si přešel a dopřál času mé zvědavosti si jej v klidu prohlédnout. Potom usedl na dřevěný okenní rámu a hleděl do sluncem ozářeného parku s čekáním na měsíce teplejší. Přeji mu, aby se jich v pohodě a zdraví dožil.

A zároveň dopisuji tento článek jako vlastní punctum časů minulých, které jsme s manželkou – „její“ pobočkou, knihami, zastaveními, akcemi, různými a mnohými čtenáři při této knihovně po mnoho let prožili.

Mnoho dobrého všem.

